

Сестра Аркансил (копирайт)

Караконджулчо и прощъпулника

- Разбира се, че взе мен! Да, болницата разрешаваше повече от един член от семейството, но не вярвам, че щяха да се отнесат с разбиране към Джак или Бурито. Пък и родилните им стаи са едни не дотам големи, Джак може да се побере само по диагонал и щеше да се пречка на докторицата. Така че Махалия съм я видял на минута и половина. Можеше и порано, но трябваше да донеса на Джон оцетена кърпа. Хейли си беше най-прекрасното бебе още тогава! – Домашният дух Борегард, накратко Бо, беше известен с драматичните си изказвания. Освен това беше известен с акълъвземаемото си гъмбо с пресни скариди на скара, с градинарските си умения относно зелето и безстрашието да лъска алигаторска кожа докато е още върху оригиналния алигатор. На Караконджулчо му бяха били необходими три дни да убеди Бо да се премести при Евчето и Джон, защото домашните духове не се намираха под път и над път.
- Сигурно е така, иначе как щеше да порасне такава сладурана! – ентузиазирано го подкрепи таласъмчето, сушейки се между две серии дъжд. През юни в Луизиана си беше мокро. – Само че аз така и не научих защо я кръстиха точно Махалия, чудесно име наистина, но откъде дойде?
- Аз предложих! Тя като се роди така ревна, че ако не бях дух, сигурно щеше да ми спуска тъпанчетата. И аз казах, ами така можеше само Махалия Джаксън, и Евчето се засмя и каза на Джон, че Бебё така ще се казва, той в този момент беше съгласен на всичко, и така остана. Тя наистина има силен глас, чува се сигурно от другата страна на залива. Още малко да порастне и ще я науча да пее:

„I believe for every drop of rain that falls
A flower grows
I believe that somewhere in the darkest night
A candle glows
I believe for everyone who goes astray, someone will come
To show the way
I believe, I believe”

- Нито дума повече за дъжд! Тук сме от два дни и не мога да изсъхна! Все едно че плувам в супа! Как си живеете тук?
- Никак не лошо, мога да кажа! Е, понякога голям студ пада, представяш ли си, три дни подред по 18 градуса, мръзнах, както ти казваш, като циганче! Но обикновено е около 35-те градуса, макар че може и да се вдигне. Това е много недобре за скаридите, трябва да се готвят веднага, иначе никакъв лют сос не помага. Затова пък сладоледът върви на „ура“, това ме подсеща, че май нямам достатъчно яйца за крем шантий, ужас, как можах, такъв важен ден и без крем шантий, о, Мамзел Мари щеше досега да ме е замерила не с един, а с няколко грис-гриса, защото един не стига за такова прегрешение!

Караконджулчо беше спрял да разбира някъде към крем шантий. Коя беше Мари и защо щеше да хвърля грисове по Бо оставаше да се узнае. Преди обаче да отвори устенца да пита, неговият

приятел се беше понесъл вихрено нанякъде, вероятно за яйца. Таласъмчето сви раменца и отиде да търси Бенемот и Бабата, които вероятно се бяха спасили на хладно в салона.

- Хейли наистина е едно реактивно детенце. Вече ходи съвсем самостоятелно и се обижда, ако се опитваме да ѝ помагаме! – гордият татко Джон стоеше зад малката красавица, която разглеждаше Бенемот.
- А направихте ли ѝ прощъпулник? – засмя се Бабата.
- Какво е това?
- Ами в нашите краища има такъв обичай. Като проходи детенцето, нареждат се няколко нещица и към което то посегне първо, това ще му е професията, гадание едно такова.
- Лошо няма, защо да не опитаме, може и след обед. Какво трябва за забавлението?
- Питка и нещата за професионална ориентация, и някой, който да тича без да се спъва – той носи питката, та малката да тича бързо. Пък и ако е сръчен в ръцете – още по-добре.
- Добре, аз меся, Джон тича, готово, след сиестата сме готови. Хейли, ама той е жив, не е плюшен, дай де не го дърпаме за мустаците! – Евчето отклони малките пръстчета. Бъдещата певица поразмисли дали да мрънка, после се сети, че може да си тормози Бурито колкото си иска и когато реши, затова спокойно си изпи млякото и заспа. С нея утихна и къщата.

На масата за кафе лежаха чинно подредени пистолетът на Джон, писалката на Евчето, шейкърът за мартини, един стар лък за цигулка, кюлче злато, шивашка ножица и голямата дървена готварска лъжица. Край масата за кафе стояха Евчето, Бабата, Бурито, Караконджулчо и Бенемот. Джак наблюдаваше от верандата, защото иначе на Хейли щеше да ѝ се наложи да го прескача. Джон търкулна питката пред дъщеря си и всички се загледаха.

Хейли уверено се носеше към масата. Тя се подпря на ръба, огледа предметите, после се наведе и взе в две ръце питката, която майка ѝ беше изпекла. Хейли се олюля, но не изпусна хляба. Тя погледна победоносно възрастните и възторжено заяви:

- Буито ам-ам!
- Можем да считаме, че дъщеря ни си е взела хляба в ръцете и мисли за приятелите си! – засмя се Джон.
- И не мисли да ни известява относно детайлите! – засмя се Евчето.

На верандата алигаторът Джак отрони една сълза.